

HOE DE WAANZIN BEGON!

Het was halverwege de septembermaand van het jaar 2004, toen mijn vriendin Inge en ik het vliegtuig namen, bestemming Senegal. Het onbekende tegemoet! Eigenlijk was het een klein wonder dat wij samen op dat toestel zaten, want zij heeft een grondige hekel aan reizen en al wat daarmee gepaard gaat. Geef haar maar de oude, vertrouwde thuis, samen met onze huisdieren. Ik daarentegen zou alle facetten van deze aardkluit willen ontdekken. Elke klimaatvorm, elke cultuur, elk gebergte... en al het moois dat Moeder Aarde nog te bieden heeft. Je kunt niet geloven welke websites ik reeds bezocht heb om te zien wat een mens allemaal kan doen. De woeste Zambezi rivier afvaren met zijn verraderlijke watervallen, de tachtig km lange Inca Trail voettocht van Aguas Calientes tot aan het mysterieuze Machu Picchu of door de wildernis van Lapland trekken. Zelfs de legendarische Zuid-Amerikaanse rondreis, die Ernesto 'Che' Guevara De La Serna en zijn kompaan Alberto Granado ooit op een aftandse Norton motorfiets waagden, vervolledigen. Gekkenwerk voor de één; het ultieme avontuur voor de ander. Enfin, nadat ik op enkele reizen de toerist - een persoon die op korte tijd zoveel mogelijk wil zien maar halverwege de reis maar half meer weet wat hij reeds gezien heeft - heb uitgehangen, vond ik het nu wel eens tijd om de reiziger - persoon die niet weet waar hij zich de volgende dag zal bevinden - te spelen. Dus heb ik mijn vriendin kunnen overhalen om als reiziger het West-Afrikaanse land Senegal te ontdekken. Een prachtig land dat, volgens de meeste reisgidsen, perfect is als eerste kennismaking met Afrika. Om mijn goede bedoelingen als reiziger waar te maken, boekten we slechts de eerste twee nachten een hotelkamertje in een buitenwijk van Dakar. Wat de rest van de trip betrof, zouden we wel zien waar we zouden belanden. Na een vermoeiende vlucht met tussenlandingen in Madrid en Gran Canaria, ontdekten we meteen bij de aankomst dat Afrikanen echt wel *masters of disaster* zijn. Ik kon eindelijk wat bekomen aan de hotelbar met een lokaal biertje van 63cl, Gazelle. Toen pas besepte ik het, ik was in Mamma Afrika.

Ik kreeg zo'n zalig gevoel over me. Dat soort gevoel die je krijgt telkens je een nieuwe landsgrens overschrijdt en je helemaal niet weet wat er achter die grens zal liggen. Schitterend! Na die twee nachten in Dakar en reeds twintig pogingen om ons te proberen oplichten door onder andere een vrolijke jongeman gezegend met de illustere naam Paco, verliep het scenario grotendeels als volgt.

Gewekt worden door het gefluit van de vogels.

"Wat zullen we vandaag eens doen? Verder trekken of hier nog een dagje blijven?"

"Ik heb het hier wel gezien hoor."

"Goed, ik zal even in de reisgids bladeren. Zegt Saly Niakh-niakh-al je wat?"

"Geen bal, maar ik wil er best wel even naartoe gaan."

“Ok, we gaan ons gerief samen rapen. Heb jij trouwens zin in een half uurtje ruzie maken om een prijs overeen te komen voor vervoer?”

“Was het jouw beurt niet?”

Op die manier hebben we niet alle bezienswaardigheden gezien die de voormalige Franse kolonie te bieden heeft, maar leerden we wel het echte Senegal kennen en niet het land door de ogen van een touroperator. Na die eerste kennismaking met het continent zie ik Afrika op een geheel andere manier.

Als ik aan Afrika terugdenk, denk ik meteen aan de onbeschrijflijk mooie natuur. We hebben gereden door een woud van baobabs; die dikke bomen die volgens de inwoners door God omgekeerd zijn geplant, omdat het lijkt dat zijn wortels uit de grond steken in plaats van de bladeren. Ik heb in Lac Rose het vel van mijn voeten verbrand door, ondanks alle waarschuwingen, toch te gaan pootje baden in het roze water. Onder het wakende oog van een jakhals hebben we eigenhandig geplukte oesters gegeten in de afgelegen mangrove bossen van de Sine Saloum Delta.

Maar bij Afrika associeer ik jammer genoeg ook de armoede. Wij zijn verloren gelopen in een sloppenwijk van Dakar, waar de kinderen hun behoefte deden op de plaats waar ze op dat moment stonden. Terwijl je vijftig meter verder in de oceaan het eiland Ngor ziet waarop de villa's staan van onder andere Gérard Depardieu. Hopeloze ouders die ten einde raad hun kinderen afstaan aan een religieuze *marabout*, die deze jongeren dan op zijn beurt de ganse dag laat bedelen tot ze een bepaald bedrag hebben; in ruil voor zijn goede zorgen uiteraard!

Ik denk ook aan de machtsgeilheid van de staatshoofden. In een wijk waar je niet mag dromen dat je moet leven, plaatst *le président* een voetbalstadion om u tegen te zeggen. Ze geven geld uit aan de meest lelijke, toch peperdure monumenten ter ere van zichzelf, ondanks de armoede van zijn volk.

Als hij van punt A naar punt B wil, laat hij het leger de straten leeghalen; al dan niet met harde hand.

Afrika zou Afrika niet zijn moest er geen corruptie heersen. Postambtenaren die je een zegeltje teveel aanrekenen en een driedubbel tarief voor een boot overzet wegens het feit dat je een buitenlandse *toubab* bent. De onvermijdelijke taxichauffeurs die *par accident* verkeerd rijden en zich dan verplicht zien om de voordien afgesproken prijs drastisch te verhogen.

Maar in Afrika is er ook een saamenhorigheid die men in België niet kent. Zelden zo'n massale vreugde uitbarsting gezien, toen de voetbalploeg van Joal Fadiouth hun tegen-

stander had verslagen. Toen er een groepje jongeren in Saly Portudal een danswedstrijd won, had de volledige buurt weer eens een reden om de muziekinstallatie op straat te zetten en de ganse nacht te dansen zoals alleen de Afrikanen dat kunnen.

Wie beweert dat Afrikanen door hun tropische leefomgeving een beetje lui zijn, kan in sommige gevallen gelijk hebben. Toen we 's avonds plaats namen in ons hotel in Djiffé om een verrukkelijke barracuda naar binnen te spelen, moest eerst ons ontbijt nog weggenomen worden. Ondanks het feit dat we de enige gasten waren, was de lokroep van de hangmat groter. In Toubab Dialaw zagen we 's morgens iemand op een rots zitten in de branding van de oceaan en kan je raden waar hij die avond zat? Twee meter hoger op die rots want het was ondertussen vloed...

De gastvrijheid en het aangenaam gezelschap van de Afrikaan ontdekten we in de persoon van Mamadou. Hij stelde zich voor als vlot scorende spits van FC M'bour en had graag een spelletje UNO met ons meegespeeld. Hij snapte geen bal van dit nochtans vrij simpel spel, maar kon desondanks toch een paar keer winnen. Mamadou tikte een paar keer met zijn wijsvinger op zijn voorhoofd, richtte zijn blik naar ons en zei bloedserieus: "*C'est jouer avec la tête, mes amis!*" Fantastische jongens, die Afrikanen!

Het was trouwens enkele uren na de ontmoeting met onze vlot scorende spits, dat ik de laatste pagina omsloeg van het boek 'Een vreemde eend in Afrika'. Dit is het relaas van Gert en Christophe, die op een dronken avond het waanzinnige idee kregen om eens van Brussel naar Kaapstad te rijden in een oude Citroen *deux-chevaux*. De Franse cultwagen, die beter als 'geit' bekend staat in België en als 'eend' in Nederland. Van het één kwam het ander. Schrijver Gert neemt de lezer vlot mee in hun zes maanden durend avontuur. Alsof je ook aan boord zat, snor je met het lelijke eendje doorheen de desolate Sahara, doorheen het levensgevaarlijke rebellegebied van Nigeria, over de savannes van Kenia en in de schaduw van de Tanzaniaanse Mount Kilimanjaro tot aan Kaap de Goede Hoop in Zuid-Afrika. Dit verhaal kreeg van mij maar één woord; wauw! Ik kon me bepaalde situaties gemakkelijk inbeelden, omdat ik op dat moment net in het decor van het boek vertoefde. Dit was het verhaal van een avonturier voor avonturiers. Ik betrapte mezelf erop dat ik in mijn gedachten ook al over de zandduinen van de Sahara en langs de oevers van het Victoriameer aan het scheuren was. Hun epische tocht had alle ingrediënten van het woord avontuur die ik in gedachten had.

Hier lees je hoe dicht 'alle pech van de wereld hebben' kan liggen tegenover 'boerengeluk' hebben. Onvoorziene omstandigheden en gevaarlijke situaties, team-spirit en kameraadschap, een gezonde dosis nieuwsgierigheid en de onmetelijke schoonheid van deze planeet. Ooit zou het eens mijn beurt zijn om dergelijke *once in a lifetime*